

КОСТОВЯТ Ілля,

здобувач вищої освіти третього курсу
факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

РЕЗВОРОВИЧ Кристина,

кандидат юридичних наук, завідувач
кафедри цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ОБЧИСЛЕННЯ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ СТРОКІВ ТА ЇХ ЗАКІНЧЕННЯ

Суд та учасники цивільного судочинства згідно покладених на себе завдань мають вичерпний проміжок часу на вчинення певних процесуальних дій, що знаходить своє закріплення у Цивільно-процесуальному кодексі України. Цивільно-процесуальні строки становлять стабільність праці у цивільних правовідносинах та набувають великого значення для суб'єктів правовідносин, а саме надають суб'єктам достатньо часу для опрацювання та належної підготовки до виконання процесуальних дій. Важливість цивільно-процесуальних строків в тому, що вони забезпечують постійність цивільного провадження у справах та слугують способами впливу на поведінку учасників цивільного процесу.

Процесуальні строки – це час, який безпосередньо визначається тільки законом або відповідним прокурором, слідчим суддею або судом, в рамках якого учасники та суд судочинства мають право вчинити певні процесуальні дії [1].

У ст. 122 Цивільно-процесуального кодексу зазначається, що строки незалежно від того, встановлені вони судом чи законом можуть обчислюватися лише роками, місяцями та днями [2].

Згідно ст. 124 Цивільно-процесуального кодексу строк, який є обчислюваний роками, буде закінчуватися у тодішній місяць та число календарного дня кінцевого року строку.

Строк, який буде обчислюватися місяцями, то він буде закінчуватися у тодішнє календарне число останнього місяця. Існують винятки, при наявності яких строки, які будуть закінчуватися місяцями не будуть припадати на календарне число останнього місяця, це наприклад коли в місяці є 31 календарний день (наприклад, у жовтні), а відповідного числа в місяці в якому строки мають закінчуватися немає, в такому випадку строки

закінчуються в останній день місяця.

При обчислюванні строку днями, то він буде закінчуватися через певний проміжок визначених днів в кінцевий день строку. Тобто, при обчислюванні строку роками, місяцями та днями, закінчення строку буде припадати на відповідний день або дату, від якого буде починатись перебіг [3].

Строки мають таку ознаку як постійність, яка зазначає, що строки рухаються безперестанно з урахуванням всіх робочих та неробочих днів. Строки можуть припадати та починати враховуватися як в робочий, так і вихідний день. Строки будуть безперервно враховуватися з дня його обчислювання, але якщо строк буде закінчуватися у неробочий день, то останнім днем строку буде вважатися лише перший робочий день.

При настанні останньої дати строку в особи на яку вони розповсюджуються у неї є 24 години на виконання певних процесуальних дій. Виключення щодо часу надає значення лише суд в якому будуть проводитися процесуальні дії тому, що у судах робочий час може тривати до певної години. Після закінчення робочого часу у суду строк буде вважатися закінченим. Особа якій потрібно подати документи, матеріали або грошові кошти і вона не в змозі цього зробити в силу деяких обставин, має право передати ті, чи інші документи, матеріали або грошові кошти поштою або будь-яким іншими засобами зв'язку у період останнього строку дня [4].

Отже, процесуальні строки обчислюються в роках, місяцях та днях. Цивільно-процесуальний кодекс не визначає винятків після настання яких можливе інше обчислення процесуальних строків. Закінчуватися процесуальний строки можуть лише у робочий день, якщо кінцева дата строку приходить на вихідний день, то він буде закінчений у перший робочий день, а закінчення процесуального строку настає тільки у дату його кінцевого дня, а не наступного (винятком є лише вихідний день).

Список використаних джерел:

1. Порівняльно-аналітичне право. Ольховик Л.А., «Поняття процесуальних строків у цивільному процесі України» 2016 р. URL: <https://journals.indexcopernicus.com/api/file/viewByFileId/515777.pdf>
2. Цивільний процесуальний кодекс України. Закон від 18.03.2004 № 1618-IV (Редакція станом на 05.08.2021). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15>
3. Цивільний процес. Міністерство Внутрішніх справ України Одеський Державний Університет внутрішніх справ. Лекція №10 «Цивільні процесуальні строки» 2016р. URL: <http://oduvvs.edu.ua/wp-content/uploads/2016/09/lecii-10-2.pdf>
4. Цивільний процес. Міністерство Внутрішніх справ України Дніпропетровський Державний Університет внутрішніх справ. Тема №4 «Процесуальні строки. Судові витрати. Заходи процесуального примусу»

2016р.

URL:

<https://dduvs.in.ua/wp-content/uploads/files/Structure/library/student/lectures/1121/19.1.pdf>

КОСТРІКІН Артем,

здобувач вищої освіти третього курсу
факультету підготовки фахівців для
органів

досудового розслідування

Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

РЕЗВОРОВИЧ Кристина,

кандидат юридичних наук, завідувач
кафедри цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ВИКОРИСТАННЯ ЛЮДИНИ У МЕДИЧНИХ ДОСЛІДАХ

На сьогоднішній день питання, щодо використання людини у медичних дослідках є досить спірним. Вітчизняні та світові науковці розбилися на два табори. Перші стверджують що такі дослідки є цілком прийнятними та необхідними, другі навпаки, запевняють, що проведення таких дослідків є неприпустимими.

Щоб більш об'єктивно дослідити це питання нам потрібно зрозуміти, що являє собою медичний експеримент. Медичний експеримент - це науково-дослідна діяльність метою якої є врятування життя, поліпшення або відновлення здоров'я конкретного пацієнта, така діяльність спрямована на покращення громадського здоров'я та медицини в цілому, вона проводиться кваліфікованими науковцями [1].

Нюрнберзьким кодексом закріплено десять основоположних принципів проведення дослідків, до яких залучається людина. Серед них: добровільна згода людини; перспектива позитивного, недосяжного іншими засобами результату для суспільства; експеримент має спиратися на раніше отримані дані, очікувані результати мають виправдовувати факт проведення експерименту; мінімізація фізичних або психічних страждань піддослідного [2].

Також вищезазначені принципи були перелічені в інших міжнародно-правових актах таких як : Конвенції про захист прав та гідності людини у зв'язку із застосуванням досягнень біології та медицини, Гельсінській декларації Всесвітньої медичної асоціації, Всезагальній декларації з біоетики та прав людини, та багатьох інших актах.

В Україні законодавство також регламентує проведення таких дослідків. В ч.2 ст. 28 Конституції України закріплено, що жодна людина без її вільної